

PÄÄTOIMITTAJA
MATTI PIIRAINEN
matti.pirainen@kainuunsanommat.fi

TOIMITUSPÄÄLLIKKÖ
PEKKA VASALA
pekka.vasala@kainuunsanommat.fi

KAINUUN SANOMAT

KAINUULAISTEN ÄÄNENKANNATAJA

PÄÄKIRJOITUSOIMITTAJAT
PIRKKO KESKINEN
pirkko.keskinen@kainuunsanommat.fi

LEENA KYMÄLÄINEN
leena.kymalainen@kainuunsanommat.fi

RAIMO VIIRRET
raimo.viirret@kainuunsanommat.fi

PÄÄKIRJOITUS 24. 11. 2004

Suojelupoliisin valvonta kuntoon sisältä ja ulkoa

Suojelupoliisi on kautta aikain toiminut salamyhkäisyyden ilmapiiirissä. Tämä ei tietysti ole mikään ihme, sillä Supon tehtävät ovat yleensä luonteeltaan salaisia. Vaikka Supo toimii vaivihkaa, se ei kuitenkaan voi tarkoittaa sitä, että se saisi toimia ilman valvontaa.

Supon päällikön Seppo Nevala, osastopäällikkö Petri Knape sekä alueyksikön päällikkö saavat syytteet virkavelvollisuuden rikkomisesta. Kyse on siitä, että Supon aluejohtaja sai laittomasti marraskuussa 2000 – joko pyynnöstä tai pyytämättä – Soneran turvallisuusjohtajalta teletunnistietietoja viiden henkilön matkapuhelimista. Aluejohtaja kertoi asiasta esimiehelleen Knapelte vasta kaksi vuotta myöhemmin ja tämä puolestaan Nevalalle.

Päälliköt totesivat, ettei lakia ollut rikottu ja asia olisi hautautunut tähän, ellei se olisi tullut loppukesällä 2003 esille keskusrikospoliisin ja Supon palaverissa. Soneran tiedostoista oli käynyt ilmi, että vakoilusta epäiltyjen henkilöiden tietoja oli tulostettu luvattomasti Supolle. Supo teki ilmoituksen valtakunnansyyttäjän virastoon vasta, kun muuta ei enää ollut tehtävissä. Helsingin Sanomien haastattelema Nevala näyttäisi olevan sysäämässä sotkun Knapen niskoille.

Tapaus paljastaa, ettei Supon sisäinen valvonta ole ollut kunnossa. Samasta asiasta Supoa arvosteltiin jo, kun ns. Rusin veljesten vakoilututkinta tasavallan presidentin entisen neuvonantajan ja ulkoministeriön virkamiehen Alpo Rusin osalta levisi tutkijoiden käsiin. Tällöin Supon valvonta epäonnistui myös siinä, että ulkopuolelle ja julkisuuteen vuosi tieto Alpo Rusin tutkinnasta.

Apulaisoikeuskansleri Jaakko Jonkan tuore selvitys Supon toiminnan laillisuusvalvonnasta osoittaa hätkähdyttävästi, ettei

Oikeusvaltioissa salainen poliisi ei voi olla kokonaan ulkoisen valvonnan ulottumattomissa.

Supoa valvo nyt ulkopuoleltakaan oikeastaan kukaan, ei sisäasiainministeriö eikä sen ylin poliisijohto. Eduskunnan ulkoasiainvaliokunta ja perustuslakivaliokunta, ovat tarkastaneet yksikön viimeksi joskus 1990-luvun alussa.

Valiokunnat tapaavat vuosittain Supon johtoa, mutta keskustelut jäävät pakostakin yleiselle tasolle, kuten kävi myös Rusin tapauksen aikaan.

Oikeusvaltioissa salainen poliisi ei voi olla kokonaan ulkoisen valvonnan ulottumattomissa. Kysymys Suojelupoliisin sisäisen ja ulkoisen valvonnan kuntoonpanosta onkin nyt nostettava pöydälle. Sisäisen valvonnan uudistamisessa voi olla vaikea päästä vakuuttaviin tuloksiin ilman, että työssään epäonnistunut Supon johto vaihtuu.

Ulkoisen valvonnan rakentamisessa on syytä perehtyä niihin järjestelmiin, joita muissa demokratioissa käytetään. On itseltään selvää, ettei parlamentaarisen valvonnan tehostaminen voi merkitä salaisten ja luottamuskellisten asioiden avointa käsitteilyä julkisessa eduskuntatyössä. Ulkoinen valvonta on silti kansainvälisiä esimerkkejä soveltaen linkitettävä tavalla tai toisella eduskuntaan.

Supon toimiala koskettaa likeisimmin perustuslakivaliokunnan (laillisuusvalvonta), ulkoasiainvaliokunnan ja hallintovaliokunnan (poliisitoimi) tehtäviä. Olisiko mahdollista perustaa esimerkiksi näiden valiokuntien puheenjohtajistosta erityinen Supo-jaosto, joka voisi toimia tavanomaista tiiviimmällä luottamuksellisuudella ja jäntevyydellä?

Supo on luonnollisesti edelleen sisäasiainministeriön alainen. Onneksi ministeri Kari Rajamäki (sd.) teki oikean päätöksen pidättäessään Supon miehet viroistaan jo tutkinnan alussa. Rusin tapauksen käsittelyssä silloisten ministerien toimenpiteitä voi sen sijaan pohtia kriittisemmin.

YLÄKERTA

Ylitystieltä Oulujärvelle

MATTI HAAPAARA
matti.haapavaara@kainuunsanommat.fi

Kainuun maakuntakaavaan on tulossa varaus Oulujärven ylitystielle. Tätä tiettyä Kajaanin kaupungin luoteispuolelta järven yli Petäjälahteen on ajettu vaihtelevalla nopeudella kymmeniä vuosia.

Välillä vauhti on jarruuntunut täydelliseksi stopiksi. Nyt asia on kuitenkin otettu esiin maakuntakaavassa. Tunteita herättävä asia uutisoitiin äskettäin muun muassa Kainuun Sanomissa. Kummalla vaana, ettei asia ole poikkinut kiihkeitä kirjoituksia yleisönsastoon.

Harrastukseni siivittämänä olen ollut silloin tällöin Oulujärven Kouta-laivan kansimiehenä. Jos matkalaiset istuvat laivassa tuppisuina, tokaisin, että Toukansalmeen pitäisi rakentaa siltä. Tokaisuni on hyvä syy: kielenkannattimet irtoavat heti. Mieli-piteet sinkoavat sillan puolesta ja siltä vastaan.

Olen jo vuosia sitten sanonut myönteisen kantani Oulujärven ylitystiehen, jota myös oikotieksi ja maisematieksi kutsutaan.

Liikun venellä paljon Oulujärvellä. Katselen Toukkaa joka kesä myös ilmasta. Toukansalmeista avautuu länteen Suomen suurin sisävesiselkä, jota ei nykyisin näe, ellei soutele salmeen veneellä. Mutta jos Toukansalmea olisi siltä, järmäisemmän näkisivät muutkin kuin veneenomistajat.

Ylitystie lyhentäisi Kajaanin ja Oulun välistä maantietä 27 kilometriä. Oulun suunta on Kainuulle tärkeä.

Kauneus on siis katsojan silmissä; ymmärän. Joku siis näkee Toukansalmen sillan ai-

van kauhistuttavana järviluonnon raskaajana, joku taas päin vastoin. Kulkuväylä se siltä kuitenkin olisi.

Siitä ei mihinkään päästä, että yhteiskunta rakennetaan johonkin suuntaan jatkuvasti. Jos ylitystie katsotaan taloudellisesti kannattavaksi, sen rakentamista ei saisi jarruttaa.

Tientekijät osaavat sijoittaa sillan maisemallisesti hyvin. Voisin kuvitella, että tässä palkit, -penkereet ja muut rakenteet ”upotetaan” maisemaan. Mikäs estäisi suunnittelukilpailun. Arkkitehdit ja insinöörit ottaisivat aiheita tervansoudusta tai metsäisestä Kainuusta...tietotekniikastakin. Aiheita voisi etsiä myös laivoista. Kautta aikain Oulujärven on ollut yli 50 höyryalusta, ensimmäinen jo vuonna 1870.

Etelä-Suomessa on jo käytössä uusia puusiltoja, joissa ei ole painorajoituksia. Yksi tällainen silta löytyy viitostieltäkin.

Tällä hetkellä ei taida olla tarkkoja laskelmia sillan hinnasta. Julkisuudessa on puhuttu 40 miljoonasta eurosta. Se on jättipotti; myönnän.

Mutta kun ajelen autollani Kuopion Kallansilta, en osaa hoksata, että tässä kohti pitäisi olla lossi tai sillan pitäisi kiertyä jostakin muualta. Autosilta ylittää tunnetun vesistön; samoin rautatiesilta.

Oulujärvi on nykyisin piilossa tavalliselta matkalaiselta. Yleisiltä teiltä os Arjänselkä tosin näkyy hyvin Manamansalon Kulta-hiekoilta. Toinen näköalapaikka voisi olla Toukassa.

Toukka voisi olla matkailun pysähdyspaikka kesällä ja talvella. Ravintolapalveluilla olisi käyttäjänsä. Kulkijoiden huoltopisteitä käyttäisivät veneilijät kesällä ja moottorikelkkaajat talvella. Jaällähän voi kelkalla ajaa, kunhan varoo kavalia virta-putkoja.

Mutta kirjoittaminen kelkkailusta taitaa herättää samanlaista vastakkainasettelua kuin kirjoittaminen Toukansillasta tai Oulujärven oikotiestä.

Joten hyvää matkaa vaan kaikille kulureitistä riippumatta.

MIELIPITEET

Ajaako hyvinvoinnin juna Kajaanin ohi?

Kun 25 vuotta sitten muutin Kajaanin, tunsin tulevan kotikuntani historiallisena kaupunkina, kulttuurikaupunkina ja teollisuuskaupunkina. Erityisesti tiesin tulevani teatterikaupunkiin. Eikä minua petetty: Selinheimon, Tyhtilän, Anttosen ja Lavasteen teatterit aukkasivat tietä Smedsin aikakaudelle. Juuri asken laitos sai Vuoden teatterin arvonimen ja muualla Suomessa liikkeessani olen saanut keskustella kajaanilaisesta teatteriliimistä. Ja tuntuu kaupunkimme taidelaitos olevan tuntu myös keskieuropalaistulle ystäväillem!

Jos uskomme vain viime päivien Kajaanin uutisia, olemme kai menossa suuntaan, jossa Kajaanilla on pian edessään ainoastaan historiallisen kaupungin leima. Kun kaupungin kehittäminen – kuten yhden jo toisenkin yhteisen kehittämisen – on viime vuosina sovellettu yritysmailman opeja, luulisi siellä tulleen eteen oppi veturista, oppi ykköstuotteesta, oppi edelläkävijästä. Kajaanissa teatteri on ollut sellainen. Jos

teatteri olisi kurkiauran johtaja, leikkaisivatko muut aurassa lentäjät johtajaltaan siivet? Jos teatteri olisi veturi, poistaisiko junasuorittaja veturin ja toivotaisi vauunille hyvää matkaa?

Meidän kuntalaisten vastuotto on luovutettu nelivuotiskausiksi kunnan luottamuselimmille. Tällainenko, kaupunginhallinnon näköinen, on keskivertokajaanilainen? Hyväksymmekö leikkaukset, joita päättäjätasolla on suunniteltu? Kansalaisena ja kuntalaisena tuntuu pahalta, että käsitykseni kaupunkikuvasta rikkoutuu yhdessä yössä artikkeleina lehtien palstoilla. Tulorahoitusta ei synny leikkauksilla. Tulorahoitus on hankittava. Kunnassa tulon-tekotapa on verotus. Nopein tapa tässäkin kriisissä on nostaa veroprosentti. Se vaatii uuden talousarviokokouksen. Vain siten työ teatterissa voi jatkua ja päättäjät voivat rauhaa keskittyä talouden korjaamiseen.

Hyvinvointia voi mitata myös kulttuurilla.

Riitta Hurttia
kuntalainen

Ulkomaalaisvirasto vastaa

Otsikolla Kajaanin kaavillaan suurta pakolaiskeskusta Kainuun Sanomat kirjoitti 18.11. juttu, jossa todettiin, että tuhannen hengen turvapaikanhakijoiden keskus syntyy Kajaanin, jos Ulkomaalaisviraston uusi ylläjohtaja Jorma Vuorio saa tahtonsa läpi. Lehden väittämää perustellaan Savon Sanomissa 15.11. olleella ylläjohtaja Vuorion haastattelulla.

Kainuun Sanomien toimittaja on vetänyt väärät johtopäätökset ylläjohtaja Vuorion haastattelusta. Vuorio ei Savon Sanomissa ota kantaa sanallakaan siihen, kuinka monta vastaanottokeskusta Suomessa pitäisi olla ja mikä olisi niiden asukasmäärä. Vuorio nostaa haastattelusaan esille yleisemmällä tasolla sen, että asioiden käsittelyä pitäisi tehostaa ja kustannuksia alentaa. Turvapaikka-asioiden osalta tämä voisi tapahtua mm.

yhdistelemällä pienempiä vastaanottokeskuksia ja tuomalla keskuskeskukset lähemmäs Ulkomaalaisviraston toimipaikkoja, joihin puhuttelut ja päätöksenteko tapahtuu. Vuorio toteaa myös, että samalla tavoin poliisinkin tulisi keskittää omaa osaamistaan ja toimintojaan. Poliisilla on yli 90 palvelupistettä.

Turvapaikka-asioissa sama henkilö voi olla samanaikaisesti kolmen eri viranomaisen, Ulkomaalaisviraston, vastaanottokeskuksen ja poliisin asiakkaana. Jos toimintojen järjestyseen suunnitellaan ei kiinnitetä huomiota, kustannukset saattavat nousta huomattavan korkeiksi. Toisaalta myös asiakas kärsii, kun valvotut menettelytavat ja byrokraattisuus hidastavat päätöksentekoa.

Tarja-Riitta Nissinen
viestintäpäällikkö
Ulkomaalaisvirasto

Kajaani – juttukulttuurila?

Poliittiselle pyrkyrille lienee kaikkea muuta kuin viisasta ilmoittautua Raimo Sailaksen kannattajaksi (”huippu-urheilun tukeminen ei ole valtion tehtävä”). Vieläkin tyhempää lienee ilmoittautua Kajaanissa urheilurakentamisen vastustajaksi. Kaikkia Kajaanin kulttuurilaitoksia on uhkaamassa kuukausien lomautus? KS:sta (20.11.) saatoimme lukea, että urheilurakentaminen jatkuu kuin mitään rahoituskriisiä ei olisi olemassakaan.

Kajaanin kaupungin panostuksissa nuorison hyvinvointiin leijonanosia ohjautuu urheilurakentamiseen ja -rakennusten ylläpitoon. Liikunta tarjoaa nuorisolle mahdollisuuden terveeseen vapaa-ajan viettoon, liikunnalla on myös kansanterveydellisiä vaikutuksia. Onko tämä kuitenkaan riittävä peruste näin yksipuoliseen resurssien käyttöön? Tiloja käyttävät enimmäistään urheiluseurat. Seurat tähtäävät huippu-urheiluun. Mitä muuta on toiminta, jossa varhaislapsuudesta lähtien harrastetaan ympärivuotisesti yhtä lajia valmentajan johdolla ja lopulta karsitaan joukosta parhaat kilpasarjoihin?

Kun kouluikäisellä lapsella on henkilökohtainen urheiluvälineistö, asettaa se hänet suuren paineen alaiseksi. Tullakseen hyväksytyksi, kuuluu menestyä. Mikä merkitys on lapselle tai nuorelle, joka 3-4-10 vuoden ympärivuotisen jalkapalloharrastuksen jälkeen toteaa, ettei hänestä ole täyttämään tavoitetta, kilpaurheilijan uraa? Entä sitten, kun urheilun luuseriksi itsensä miettämä lapsi-nuori huomaakin myös, että tärkein kaveripiiri onkin menneisyyttä?

Kilpailu kuuluu nuoruusiän normaaliin kehitykseen. Ns. normaaliolissa kisa käydään pihan poikien keskuudessa milloin missäkin lajissa. Pärjäämisen ja itsetunnon rakentamisen mahdollisuus tarjoutuu vuorollaan itsekultekin. Lapsuudesta alkava ympärivuotinen kilpaurheilu tarjoaa joko sankarin tai luuserin osan.

Kajaanin budjettiesityksen mukaan keskuskeskittämisen tekemisen rakentamisen käytetään noin 650 000 € kahden vuoden aikana. Samaan aikaan vähennetään 35 000 €/v kuntourheilun suunnattua panostusta. Kohdentuvutko suurimmat panostukset lopul-

ta penkkiurheilun harrastajille? Miten tärkeää on, että oman kaupungin joukkueet pärjäävät kisoissa? Taitaa olla niin, ettei laudalla laskejaan sulatteleva kuntoilija tuota riittävää esteettistä nautintoa urheilukulttuurin harrastajalle, eikä mahdollista valmentajille laakereiden niittämistä.

Pitäisikö määrärahojen jaossa huomioida yhteiskunnalliset tarpeet laajemmin? Käsityseni mukaan hyvinvointiyhteiskuntaa eniten uhkaava tekijä on lasten ja nuorten syrjäytyminen ja yhteiskunnan jakaantumisen hyvin ja huonosti pärjääviin ihmisiin. Koulujärjestelmä suosii kielellisesti ja matemaattisesti lahjakkaita lapsia. Taitteellinen lahjakkuus ”hyväksytään”, jos sen ohella pärjää myös teoria-aineissa.

Kajaanin kulttuurielämän edelläkävijänä toiminut teatteri on tuonut mukanaan hienoa ruohonjuuritason toimintaa, harrastelijateatteri Generaattorin ja tanssitaiteen Routa-ryhmän. Mikä on näiden merkitys, kun ajatellaan nuorisoon tulevaisuutta Kainuussa?

Olisiko aihetta panostaa myös niihin nuoriin, joiden lahjakkuus

ei painotu koulun lukuaineisiin, tai jotka eivät ole kilpailuhenkisiä tai urheilullisia? Pitäisikö rahallista panostusta siirtää rakennuskeinoihin ja monipuolisempiin toimintoihin?

Esimerkkinä voisivat olla nuorten bänditoiminta, vaikkapa esiintymistilaisuuksia pienin palkkoin diskoihloissa. Graffiteja katsellessa herää kysymys, miksi betoninheraan pitää olla pysyvä muotiväri? Hyvin tehty graffitti on ilo silmälle. Miksi näitä ei voisi hyväksyä ja tukeakin järjestämällä kilpailuja sopivien kohteiden maalamiseen? Tämä ei veisi omaisuuksia, mutta tarjoaisi kuvataiteellisesti lahjakkaille ”rikkailisille” mahdollisuuden pärjäämistä tunteeseen, ehkäpä ponnahduslautan eteenpäin.

Kainuun tulevaisuuden kannalta elinkeinoelämän virkistymisen on elinehto. Poliittisissa puheissa haikaillaan koulutetuista osaajien perään. Olisiko vireä kulttuurielämä ehkä parempi houkutin, kuin hienhajuisset hallit?

Seppo Lappalainen
psyk.erikoislääkäri
Kajaani

Kolme sisarta Kajaanin teatterissa

Kaksi ystävästä matkusti junalla Helsingistä kolmannen luo Kajaanin. Matkaan oli innoittanut Kajaanin maan rajojen ulkopuolella kin tunteita ja ihailtu teatteri. Tsehovin kolme sisarta odotettiin jännittyneinä. Huhuja oli kuulunut, että Smeds on modernisoinut näytelmän.

Joitakin palasia näytelmän herättämistä keskustelusta on jäänyt mieleeni. Vieraani olivat aivan haltioissaan. Toinen heistä tuumi, ettei ole kokenut mitään näin vaikuttavaa esitystä sen jälkeen kun näki näytelmän Svejk toisessa maailmansodassa kaksikymmentäviisi vuotta sitten. Helsingiläisenä teatterin ystäväni hän katsoo suurimman osan pääkaupunki-

seudulla esitettävistä näytelmistä. Kolme sisarta on Tsehovin näytelmää kunnioittaen rohkeasti tuotu nykypäivään valottamaan kainuulaisten elämäntilannetta ja kestämaan sitä. Näytelmässä kuullut kirjalijan ääni ja ohjaajan ääni. Katsijat nauroivat ja itkivät. Nerokasta on huomoin avulla tapahtuva oivallus nykypäivän Kainuun ja Suomen tilanteesta. Yhteiskuntakritiikki on älykästä. Maakuntajohtajan kyselytuntu kutkuttaa nauruhermoja samoin kuin ”onko tämä taidetta?” – kilpailu. Nauru vallanpitäjille on helpottavaa. Smeds haluaa osoittaa meille, että tuskin löytyy ihmehohtajaa, joka ratkaisee kaikki ongelmat. Meidän on jokaisen

käytettävä omaa luovuuttamme ja kapasiteettiamme itsemme ja yhteisömme hyväksi. Tekniikkaa on näytelmässä käytetty hyödyksi tavalla, joka saa pienet puitteet tuntumaan parhailta mahdollisilta juuri tähän esitykseen. Se, että jatkuva saneerauspaune saa työntekijät raatelemaan toinen toistaan tult näytelmässä ehkä liiankin hyvin selväksi.

Mitäpä palkinnoksi upeasta työnteosta? Toteutuuko Kajaanin talousvaikokseista johtuva puolen vuoden lomautus?

Kajaanin teatteri, sen työntekijät, esimerkillinen, innostava johtamistapa, joka tuottaa loistavia tuloksia eli esityksiä, on sellainen imagotekijä, jonka säilyttäminen

ja tukemiseen on keksittävä keinot. Johtaako verojen alentamisen valtion toimesta väijäämättä kulttuurin näivettymiseen sen korkeasta laadusta huolimatta? Löytyykö tahtoa ylimääräiseen valtionapuun erityisen ansioituneille laitoiksille? Entä sponsorit ja kummit? Mitenkä olisi pääsyyllinen reilu korotus ja markkinointi yrityksille, jotka tarjoaisivat työntekijöilleen virkistystä ja samalla esimerkin innostavasta työnteosta. Voisiko parempaa koulutusta olla?

Pirkko Jauru
Kajaani

LAINATUT

Myös maan johtaviin EU-asiantuntijoihin ja -tutkijoihin kuuluva professori Esko Antola totesi maanantain aamutelevisiossa, että EU on sellaisessa murosvaiheessa, jossa eivät entiset asetelmat ja toimintatavat enää pelaa.

Koko EU, sen uusi komissio, uusi parlamentti ja uudenlainen jäsenmaakoostumus, ovat esimmässä uusia suuntia. Enää ei ole sellaisia EU:n ytimiä, joihin ennen oltiin pyrkimässä, pääministeri Matti Vanhanen totesi. Nyt etsitään uusia liittoutumia.

Julkuisuudessaakin on myös todettu jo useaan otteeseen, että pääministeri Vanhanen viime viikon linjaukset Oulussa järjestetyssä turvallisuusseminaarissa olivat häneltä uudenlaisia ja aiempaa huomattavasti terävämpiä. Vanhanen johtama Suomi ei halua jäädä EU:ssa marginaaliseksi toimijaksi, vaan etsii jälleen aktiivisempaa roolia. Kyllä Suomen kieltämällä onkin asetettava selkeitä omia tavoitteita siitä, mihin ja millaiseen EU:hun pyrimme.

Ulkopoliitiikan käytäntö ja linjaukset ovat Vanhanen hallituksessa erilaisia kuin Lipposen hallituksissa. kaikki kolme ulkopoliittikan keskeistä toimijaa, pääministeri Vanhanen, ulkoministeri Erkki Tuomioja (sd.) ja tasavallan presidentti Tarja Halonen ovat suhteessaan EU:hun epäilevämpiä ja vähemmän innokkaita kuin Paavo Lipponen ja kokoomuslaiset ministerit olivat.

Onko tämä sitten ”kaiken hyvän ajamista alas” vai jotain muuta, se riippuu arviointisijainkin näkökulmasta.”

Tapani Lepola
Savon Sanomissa

”Vanhanen voi olla kalvinisti, mutta tuskin sen enempää kuin miljoonat alamaaisensa.

Suomalaiset eivät tiedä mitään kiinnostavampaa kuin naapurien tarkkailu; he rakastavat turvallista tlysyystä ja veroja. Viimeksi mainitun voi tarkistaa mistä tahansa Erkon viestimestä.”

Matti Apunen
Aamulehdessä

”Ehkä Erkon huoli liittyikin vallan tavoitteluun, mikä elähdytti hänen lehteään Helsingin Sanomia EU-keskustelujen aikaan. HS kannatti jäsenyyttä voimakkaasti. Nyt lehdestä voi päätellä, että sillä on uusi tavoite. Se on Suomen Nato-jäsenyys. EU-jäsenyys toteutui HS:n toiveiden mukaisesti. Nato-jäsenyyden tiellä on esteitä. Selkein este on punamultahallitus, joka nojaa enemmän kansalaisten kuin median näkemyksiin.

Ehkä Sanoma-konserni koki voineensa vaikuttaa paremmin edelliseen hallitukseen ja sen pääministeriin – tai ainakin mieltä hänen linjansa läheisemmäksi. Johan semmoista vaikutusvallan menetystä vastaan pitää vähän kiukutella. Mutta ulkopoliittikka on vakavaa asioiden hoitoa, ei sirkusta.”

Toinen pääkirjoitus
Suomenmaassa